

структурних підрозділів і працівників); мотивація (вияснити потреби персоналу, визначити методи стимулювання, що дозволили б врахувати потребу кожного працівника); контроль (визначити стандарти результатів, забезпечити їх вимірювання, провести оцінку результатів).

Отже, організація управлінської праці – порядок, правила службової поведінки працівників управління, спрямовані на виконання поточних і перспективних завдань керівниками, фахівцями та іншими працівниками відповідно до посадових інструкцій і положень про структурні підрозділи.

МЕДВІДЬ Дмитро

слухач магістратури за спеціальністю

«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.н.д.у., доцент кафедри державного і муніципального управління Дракохруст Т.В.)

УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛУ ОРГАНІЗАЦІЇ У РАЗІ ВИНИКНЕННЯ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ

На території України створено потужну техносферу, навантаження якої на навколишнє природне середовище в 4-5 разів перевищує аналогічні показники у розвинутих країнах світу. Ситуація обтягується підвищенням частки застарілих технологій і обладнання, зниженням рівня модернізації та оновлення виробництва, кризою в економіці. У структурі техносфери велика роль належить потенційно небезпечним підприємствам. Це є одним із чинників більш потужних і все більш небезпечних аварій і катастроф, що несуть загрозу для населення, економіки, окремих підприємств, установ і організацій та їх персоналу [1].

Надзвичайна ситуація є спричиненою джерелом небезпеки ситуацією, за якої на господарському об'єкті порушуються нормальні умови життя та діяльності людей, виникає загроза їх життю чи здоров'ю, а також завдається шкода майну.

На сьогодні в Україні не створена адекватна потребам суспільства система забезпечення захисту персоналу в умовах надзвичайних ситуацій. Така система повинна базуватися на відповідних соціально-економічних, організаційно-правових і технічних засобах щодо захисту

персоналу підприємств, установ і організацій. В умовах ринкової економіки, що розвивається, демонополізації виробництва та ін. ускладнюється розвиток потенційно небезпечних підприємств. Кожен суб'єкт господарювання вирішує питання захисту персоналу в умовах надзвичайних ситуацій, виходячи з власного уявлення про нього. Тому необхідність запобігання надзвичайним ситуаціям і зменшення їх впливу на діяльність організацій та захисту персоналу в умовах надзвичайних ситуацій набуває загальнодержавної ваги. Необхідні ефективні механізми забезпечення безпеки на випадок надзвичайних ситуацій з налагодженими зв'язками на усіх рівнях, що спрямовані на збереження нормальних умов роботи персоналу організацій.

На нашу думку, модель забезпечення захисту персоналу організацій у разі виникнення надзвичайних ситуацій повинна містити такі блоки.

1. Опис проблемної ситуації в галузі забезпечення захисту персоналу організації у разі виникнення надзвичайних ситуацій: визначення стану зовнішнього середовища; аналіз стану та ступеня захищеності організації, її ресурсного потенціалу; виявлення потенційних загроз для персоналу, їхнє ранжування за ступенем значимості або небезпеки; прогнозування можливих наслідків окремих небезпек і загроз персоналу у разі виникнення надзвичайних ситуацій, розрахунок можливого збитку; формулювання проблемної ситуації.

2. Визначення цільової настанови захисту персоналу організації у разі виникнення надзвичайних ситуацій: формулювання політики й стратегії забезпечення захисту персоналу у разі виникнення надзвичайних ситуацій; визначення мети захисту персоналу та визначення завдань, що сприяють досягненню мети й реалізації сформованої політики й обраного типу стратегії щодо забезпечення захисту персоналу організації у разі виникнення надзвичайних ситуацій.

3. Побудова системи захисту персоналу організації у разі виникнення надзвичайних ситуацій: формулювання функцій такої системи й вибір тих принципів, на яких вона будуватиметься; визначення суб'єктного складу системи забезпечення захисту персоналу організації у разі виникнення надзвичайних ситуацій; розробка механізмів забезпечення такого захисту.

4. Розробка методологічного інструментарію оцінки ефективності

захисту персоналу організації у разі виникнення надзвичайних ситуацій: визначення основних критеріїв і показників рівня захисту персоналу у разі виникнення надзвичайних ситуацій; вибір методів оцінки рівня ефективності такого захисту; формування системи методів аналізу ризику у забезпеченні захисту персоналу у разі виникнення надзвичайних ситуацій.

5. Розрахунок ресурсного забезпечення, необхідного для забезпечення захисту персоналу організації у разі виникнення надзвичайних ситуацій.

6. Розробка заходів щодо реалізації основних положень моделі забезпечення захисту персоналу організації у разі виникнення надзвичайних ситуацій: визначення умов, необхідних і достатніх для реалізації моделі забезпечення захисту персоналу у разі виникнення надзвичайних ситуацій; пошук джерел ресурсного забезпечення реалізації моделі забезпечення захисту персоналу організації у разі виникнення надзвичайних ситуацій; розробка стратегічного плану, а також планів роботи структурних підрозділів з метою реалізації моделі забезпечення захисту персоналу у разі виникнення надзвичайних ситуацій; навчання працівників питанням захисту себе і організації у разі виникнення надзвичайних ситуацій; контроль за ефективністю виконання основних нормативних регламентів забезпечення захисту персоналу.

7. Формування висновків про необхідність розробки й реалізації моделі забезпечення захисту персоналу у разі виникнення надзвичайних ситуацій: встановлення відповідності моделі, визначених нею цілей і завдань, реальним і потенційним загрозам діяльності організації; ступеня достатності ресурсів для реалізації моделі; здійснення прогностичної оцінки ефективності реалізації моделі забезпечення захисту персоналу у разі виникнення надзвичайних ситуацій.

Література:

1. Бутрим О.В. Розвиток і розміщення потенційно небезпечних виробництв у містах України та їх вплив на економіку техногенно-екологічної безпеки: Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук: 08.10.01. – Київ, 2009. – 238с.